‘అ ఆ’ లు నేర్పిన గురుదేవులకి అక్షరాంజలి

శ్రీనివాస ఫణికుమార్ డొక్కా

విరగ కాచిన చెట్టుని చూసి, విత్తు నాటిన రైతు ఎంత ఆనందిస్తాడో, అభివృద్ధిలోకొచ్చిన అంతేవాసుల్ని చూసి ఆచార్యుడు అంతగానూ పొంగిపోతాడు. అయ్యే చెట్టును ఆకులోనే గుర్తించే ప్రతిభావంతులు గురువులు. ఒక గొప్ప ఇంజినీర్ని చూసి "నాకు తెలుసునండీ, ఆ కుర్రాడు "ఏ" సెక్షనులో ఉండేవాడు చిన్నప్పుడు. ఒక్కనాడు కూడా హోంవర్కు మానేవాడు కాదు. ఆ క్రమశిక్షణే ఇంతవాణ్ణి చేసింది" అంటారో గురువుగారు. ఒక గొప్ప డాక్టర్ని చూసి " ఆ పిల్ల మా అమ్మాయేనండీ. ఆ వినయమూ, ఆ శ్రద్ధా. నూటరెండు జ్వరమున్నా ఎన్నడూ పరీక్ష మానడంగానీ, క్లాసుకి రాకపోవడం గానీ నేనెరగను. ముత్యాలకోవలాంటి దస్తూరి. ఏ విషయాన్నైనా చప్పున గ్రహించే తత్వం, నేనానాడే ఊహించాను, ఈ అమ్మాయి జీవితంలో పైకొస్తుందని" అంటారో మేష్టారు. అల్లాంటి గురువులకి తమ గుండెల్లో గుడి కట్టి, నిత్యం పూజించుకునే శిష్యులూ ఉన్నారు.

నేనింతవరకూ జీవితంలో పెద్దగా సాధించినదేమీ లేదు. కో అంటే కోటిమంది కంప్యూటరుగాళ్ళలో నేనూ ఒకణ్ణి, అంతే. ఒక మంచి మనిషిగా బతకాలని ప్రయత్నించడం, మనుషుల్ని ప్రేమించడం, సంగీత, సాహిత్యాల పట్ల ఆసక్తి కలిగి ఉండడం, కోరుకున్న గమ్యాన్ని కష్టపడి, శ్రమించి చేరుకునే తత్వం అలవరచుకోవడం, సాటి మనిషికి కాస్త సాయపడాలనుకోవడం - ఇవి నా విజయాలనుకుంటే, వాటికి పునాదులు వేసిన గురువులు కొందరున్నారు. స్థలాభావం వల్లా, విస్తరణ భీతివల్లా, నా తొలిగురువు గురించి మాత్రమే ఇక్కడ ప్రస్తావిస్తాను.

"అమ్మా, నన్నింకా ఎప్పుడు పంపిస్తావే శిశువిహార్‌కి?" అనే నా పోరు పడలేక, నాలుగో ఏడు నిండగానే స్కూల్లో వేసేసింది అమ్మ. అప్పటికే అన్న రెండో క్లాసు. అన్న ఫ్రెండ్సు అందరూ నా ఫ్రెండ్సే. నన్ను తీసుకెళ్ళి నర్సరీ క్లాసులో కూర్చోబెట్టారు. "ఇదేమిటీ, ఇంచక్కా అన్నతోటీ, అన్న ఫ్రెండ్స్‌తోటీ కూచోబెడతారనుకుంటే, ఇక్కడ కూచోబెట్టారేవిటీ, చిన్న పిల్లల మధ్య!" అని నాకు కోపం వచ్చి తెగ అల్లరి చేసేసాను. అప్పుడు వచ్చారు వరలక్ష్మి టీచరు. వస్తూనే నన్నెత్తుకుని "మనం మం...చి పాటలు పాడుకుందాం, చాకలి బాన

కూడా ఆడుకుందాం పద...." అంటూ నర్సరీ క్లాసుకి తీసుకెళ్ళారు. నన్ను వళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని "ఈ చిట్టెలుక పేరు శ్రీను, ఇవాళనుంచీ మనతో ఆడుకుంటాడు" అంటే, అందరూ గట్టిగా చప్పట్లు కొట్టేసారు.

ఆ రోజునుంచీ నాతో సమానంగా అల్లరి చేస్తూ, పాటలూ, పద్యాలూ, సంస్కృతమూ, మధ్య మధ్యలో ఎక్కాలూ, చిన్ని చిన్ని లెఖ్ఖలు నేర్పుతూ, నీడలా తోడుండేవారు వరలక్ష్మి టీచరు. స్కూల్లో మా అమ్మ ఉన్నట్టే అనిపించేది నాకు ఆవిణ్ణి చూస్తే. ఆవిడ ఏ రోజన్నా రాకపోతే స్కూల్లో ఉండబుద్ధయ్యేది కాదు "ఐదెప్పుడౌతుందో, జనగనమణ పాడేసి ఇంటికి ఎప్పుడు వెళతానో" అంటూ ఎదురుచూసేవాణ్ణి ఆరోజు.

అలా వో మూడేళ్ళు గడిచాయి. నాకు కృష్ణశతకం, వేమన శతకం, బాల రామాయణం, దేశభక్తి గీతాలూ, చిన్ని పద్యాలూ, పాటలూ కంఠతా వచ్చేసాయి వరలక్ష్మి టీచరు కృషివల్ల. వరలక్ష్మి టీచరుకో అన్నయ్య ఉండేవారు మార్కండేయులుగారని. అప్పుడప్పుడూ స్కూలుకి ఆయన వస్తుండేవారు. ఒక పాటో, పద్యమో నేర్పుతూ ఉండేవారు.

ఉన్నట్టుండి ఓ సంక్రాంతి సెలవల తరువాత వరలక్ష్మి టీచరు స్కూలుకి రావడం మానేసారు. ఓ వారం రోజులు బెంగగా చూసాను, రాలేదు. హెడ్మాష్టారు శ్రీవారణాసి వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం గారిని అడిగే ధైర్యం లేదు, మిగతా మేష్టార్లని అడగాలనిపించలేదు. ఒకరోజు హెడ్మాస్టారి రూములో మార్కండేయులుగారు కనిపించారు. ఆయన బయటికొచ్చేదాకా ఆగి, దిగులుగా అడిగాను "మా వరలక్ష్మి టీచరు ఏరీ??" అని. ఆయన నవ్వుతూ "వేరే ఊళ్ళో, వాళ్ళ అత్తారింట్లో హాయిగా ఉందిరా గడుగ్గాయీ" అన్నారు. నా కర్థమైందల్లా ఒక్కటే, ఇంక వరలక్ష్మి టీచరు కనపడరని. ఎంతో ఏడ్చాను. తలచుకుంటే ఇప్పటికీ కళ్ళమ్మట నీళ్ళొస్తాయి. అమ్మలాంటి టీచరు, అన్నీ నేర్పిన టీచరు అర్థాంతరంగా వెళ్ళిపోయారని దిగులు, తలచుకున్నప్పుడల్లా.

ఇప్పుడు మా ఇంట్లో కమలం పువ్వులో కూర్చున్న లక్ష్మీ దేవి పటం ఉంది, పూజ గదిలో. ఆ లక్ష్మీ దేవి, అచ్చం మా వరలక్ష్మి టీచరులాగే ఉంటుంది. "ఏరా, చిట్టెలుకా, శ్రీనూ, ఎలా ఉన్నావు?" అని అడుగుతున్నట్లుంటుంది.

"కలవారి కోడలూ కలికి కామాక్షీ
కడుగుతున్నది పప్పు కడవలో పోసీ
అంతలో వచ్చెనూ ఆమె పెద్దన్నా..."

అంటూ పద్యాలు చెబుతున్నట్టుగా ఉంటుంది. కొమ్ముబూరా పట్టుకున్న పల్లకి వాడు చెరువు అవతల గట్టు నుంచీ "పం...పూ..." అని అంటే, ఇవతల గట్టు నుంచి రైతు "పంపనంటే పంపనూ, నే పంపనంటే పంపనూ..." అని కథ చెబుతూ, హాయిగా నవ్వుతూ, మమ్మల్ని నవ్విస్తున్నట్లుగా ఉంటుంది.

"ఓయి భారతీయ వీరుడా, న్యాయమార్గ సదా చారుడా..." అంటూ పాటలు నేర్పి, మాలో దేశభక్తి నూరిపోసి, "కాకః, అపు పః" అంటూ సంస్కృత కథలు చెప్పి, "చక్రి సర్వోపగతుండు..." అంటూ పద్యాలకి అర్థం చెప్పి, "రేపటికల్లా ఈ పది పద్యాలూ, నాలుగెక్కాలూ నేర్చుకురా చూద్దాం, నీవల్ల అవుతుందో లేదో..." అని కవ్వించి నేర్పించి, నా భవిష్యత్తుకి పందిరి కట్టిన నా తొలి గురువు వరలక్ష్మి టీచరు ఎక్కడున్నారో.

మీ కెవరికైనా తెలిస్తే ఓ మాటు చెప్పరూ?

***

అవునింతకీ మా వూరు పేరూ, స్కూలూ గట్రా వివరాలు చెప్పలేదేమిటీ అంటారా?..మరైతే ముందుకి పదండి..

***

నేను పుట్టింది ధవళేశ్వరంలో తాతగారింట, 1972 జనవరి లో. పెరిగింది అమలాపురం లో. 1976 నుంచి 1980 వరకు, అంటే ఐదోక్లాసుదాకా చదువుకున్నది "శిశువిహార్"లో. నీలం లాగు, తెల్ల చొక్కా మా స్కూలు డ్రెస్సు. ఇప్పుడూ, చెరువుగట్టమ్మటే రోడ్డుమీద వెడితే, పార్కొస్తుందికదా, దాని ఎదురూగ్గా సందులో చివార్న వేపచెట్టు దాటివెడితే మా స్కూలొస్తుంది. స్కూలంటే వరహాభాట్ల గురుమూర్తి గారి ఇల్లన్నమాట. ముందో పెద్ద పెంకుటిల్లు, వెనకాతల చిన్న మైదానం, దానివెనక పేద్ద పాక. పాకలో మొదటి మూడుతరగతులు, ఒక్కోసారి పెద్ద ఉసిరి చెట్టు కింద కూడా.

నాలుగు, ఐదుల్లో పెంకుటింటి అరుగు మీదకి మారేవాళ్ళం. అక్కడే హెడ్‌మేష్టారి ఆఫీసుకూడా వుండేది.

గురుమూర్తిగారి అబ్బాయి పేరు డాక్టర్ వరహాభట్ల గోపాల కృష్ణ గారు. ఆయన తెల్లకోటేసుకుని, మెళ్ళో స్టెతస్‌కోపుతో, అచ్చం సినీమాల్లో శోభన్ బాబులా వుండేవారు, ఎప్పుడూ నవ్వుతూ. వాళ్ళ అబ్బాయి మాకన్నా కొంచెం చిన్నవాడు. వాడు బూరి బుగ్గలతో, తెల్లగా, ఎలాస్టిక్ లాగూ, టీషర్ట్ వేసుకుని, భలే ముద్దుగా వుండేవాడు. వాడికి తాతగారి పేరే పెట్టారని జ్ఞాపకం.

మా మేష్టార్ల పేర్లు :వరలక్ష్మి టీచరు, సుబ్బలక్ష్మి టీచరు, పేరి యజ్ఞ లక్ష్మి టీచరు, అమ్మాణీ టీచరు, పాలగుమ్మి శ్రీనివాస రావు మేష్టారు, బాలాంత్రపు భ్రమరాంబ గారు ఇంకా...మా హెడ్‌మేష్టారు శ్రీవారణాసి వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం గారు. పాత హెడ్‌మేష్టారు సావిత్రిగారు మరి అప్పటికే శ్రీనివాసా గార్డెన్ స్కూలుకి వెళిపోయారు కదా.

మా చదువుని పరీక్షించడానికి అప్పుడప్పుడూ ఇనస్పెక్షను కొచ్చే పెద్దలు :

శ్రీ కొత్తపల్లి ఘనశ్యామల రావు గారు, శ్రీ వారణాసి సూర్యనారాయణ గారు, శ్రీపేరి దక్షిణా మూర్తి గారు, శ్రీ మాడభూషి కృష్ణమాచార్యులు గారు, శ్రీ వారణాసి రాంబ్రహ్మం గారు

స్కూలు వార్షికోత్సవానికి బహుమతులు ప్రదానం చేసినవారు : డాక్టర్ గొట్టుముక్కల వర్మ గారు, డాక్టర్ వరహాభట్ల గోపాలకృష్ణగారు.

"ప్రదీప్తి" అనే పేరిట మాకు ఎన్నో వ్యాసరచన, వక్తృత్వం పోటీలు, "వడ పాయసం" వంటి ఆటల పోటీలూ, దేశభక్తి గీతాల పోటీలు నిర్వహించిన మా పాత శిశువిహార్ అన్నయ్యలు :

1) మాడభూషి రాఘవ
2) వారణాసి రాంబాబు
3) కొత్తపల్లి అప్పారావు

ఇన్ని చెప్పాను కాబట్టి ఇంకోమాట. నాకు నా ఫ్రెండ్ల పేర్లన్నీ గుర్తే, కానీ ఇక్కడ రాయను. ఈ రచన వాళ్ళెవరేనా చదివి, వారికింకా నేను గుర్తుంటే, నాకు ఈమైలు రాయడం గానీ, ఫోను చేయడం గానీ చెయ్యాలోచ్

ప్రస్తుతం :

అప్పటినుంచీ, ఇప్పటివరకూ ముద్దబ్బాయిలానే బతుకుతున్నాను. గవర్నమెంటుద్యోగం చేసుకుంటున్నాను అట్లాంటాలో. పాపం, పెళ్ళికూడా అయిపోయింది (వైటూకే ప్రాబ్లం).

మూడేళ్ళ నా పిల్ల రాయనిచ్చినప్పుడు రాస్తూ, పాడమన్నప్పుడు పాడుతూ...ఒకటి కాదులెండి. నానా హంగామా చేస్తూంటాను. గత పద్దెనిమిదేళ్ళుగా అడపాదడపా చెయ్యి చేసుకుంటున్నాను. గత పాతికేళ్ళుగా నోరు కూడా. వీలుచూసుకుని ఈ సంవత్సరాంతానికి నా మొదటి కథల కబుర్ల పుస్తకం తెద్దామని ప్రయత్నం. అదీ నా ప్రోగెస్ కార్డు, ఇప్పటివరకూ. ఇహ సంతకం పెడతారో లేదో మీ ఇష్టం

***

phanidokka@yahoo.com 404-435-0309